

какъ. Сиромаха не дохождалъ да му попроси, а да му се подари току тѣй—не приемалъ. Най-послѣ богаташа измислилъ една леснина да помогне на бѣдния си съсѣдъ. Напѣлнилъ една голѣмичка кисия съ жълтици, па отишълъ та ъж оставилъ на моста, по който всѣки день бѣдния минавалъ. Слѣдъ това богаташа се скрилъ настрана да гледа ще вземе ли съсѣда му паритѣ. Подиръ малко ето го и него, задалъ се. Но като доближилъ до моста, той се посирѣлъ и рекълъ: „Сѣ гледаеки минувамъ по този мостъ, я чакай пѣкъ сега да си стиснѣж очитѣ, да видѣж да ли ще могѣж да прѣминѣж съ стиснѣжти очи. И стиснѣжлъ си очитѣ, па минѣжлъ, заминѣжлъ. Богаташа се позасмѣлъ слѣдъ него, вземалъ си паритѣ и си отишълъ, като повтарялъ начесто: „нѣмалъ щастие“!

Ами, не щѣ.

Моята внучка е доста капризна. За малко нѣщо, или пѣкъ хичъ за нищо, ще се расърди. Гледашъ ъж, весела, засмѣна, пѣе, дрѣнка, играе, припка на единъ кракъ и — намусила се, намръщила чело, подевива устни, гледа плахо, като че ей на сега ще ревне и ще заплаче. Доста е да ъж смѣмришъ, да ъж посѣвѣтвашъ, за да ъж накарашъ да се расърди и да стои цѣлъ часъ намусена. Лошо нѣщо! Името ѣе Марийка, кара шестата година, отива въ забавачницата. Еднѣжъ бѣше се намусила на трапезата. Подирѣла си главата съ малкитѣ си рѣчички, гледа въ сложената прѣдъ неѣж паница и не ще да яде. Мръщи челото, като намръщено облачно небо, свива чернитѣ си очички, мълчи.

— Яжъ, Марийке! Защо се сърдишъ? казва ѣе майка ѣе.

Марийка нито шава баремъ—тя пакъ си стои тѣй като скована. Баба ѣе се изсмѣ силно и ѣе из-